

Sygn. akt II KK 118/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 kwietnia 2017 r.,

sprawy **S. J.**

skazanego z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 21 czerwca 2016 r., sygn. akt VI Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 19 listopada 2015 r.,
sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego S. J. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. B. – Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 442,80 zł (czterystu czterdziestu dwóch złotych osiemdziesięciu groszy), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji z urzędu.**

UZASADNIENIE

S. J. wyrokiem z dnia 19 listopada 2015 r. Sądu Rejonowego w W., w sprawie III K (...), został uznany za winnego popełnienia występku z art. 158 § 1

k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i skazany na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

We wniesionej na korzyść oskarżonego apelacji obrońca zarzucił obrazę prawa procesowego, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

- art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k., art. 170 § 2 k.p.k. w zw. z art. 405 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka A. R., jako wniosku spóźnionego, przy jednoczesnym dokonaniu oceny wartości tego źródła dowodowego, jako dowodu nieprzydatnego dla stwierdzenia okoliczności faktycznej nieobecności oskarżonego S. J. na miejscu zdarzenia;

- art. 391 § 1 k.k. poprzez bezzasadne odczytanie na rozprawie zeznań E. S. S., albowiem nie podjęto wszystkich przewidzianych prawem czynności, zmierzających do zawiadomienia świadka o terminie i miejscu przesłuchania;

a nadto

- rażącą niewspółmierność orzeczonej kary.

W konsekwencji obrońca wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji albo o zmianę wyroku w tym zakresie poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszej.

Po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego, Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z dnia 21 czerwca 2016 r., sygn. VI Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

W wywiedzionej na korzyść skazanego kasacji obrońca, na podstawie art. 523 § 1 k.p.k., art. 526 k.p.k. i art. 537 § 1 i 2 k.p.k. wyrokowi Sądu Okręgowego zarzucił rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 k.p.k., polegające na niezasadnym odstąpieniu od przesłuchania świadka A. R., posiadającego informacje dotyczące tego, czy S. J. w dniu zdarzenia przebywał na miejscu zdarzenia.

Na zakończenie obrońca wniósł uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Jednocześnie wniósł o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego S. J. kasacja jawi się jako oczywiście bezzasadna.

Przypomnieć należy, iż kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w jej drodze możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Podnieść należy, że Sąd Okręgowy, stosując się do nakazu wyrażonego w art. 433 § 2 k.p.k., rozpoznał, a w uzasadnieniu orzeczenia, zgodnie z wymogiem określonym w art. 457 § 3 k.p.k., podał dlaczego uznał zarzuty podniesione w apelacji przez obrońcę skazanego, w tym zarzut obrazy prawa procesowego, a dotyczący oddalenia wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka A. R., jako wniosku spóźnionego, za niezasadne.

Analiza kasacji i podniesionego w niej zarzutu uprawnia do stwierdzenia, że *de facto* sprowadza się ona w swojej treści do zanegowania podstaw oddalenia przedmiotowego wniosku przez Sąd pierwszej instancji (wniosek spóźniony i zmierzający do przedłużenia postępowania; k. 710 *verte*, tom IV). Stanowisko Sądu Rejonowego podzielił Sąd Okręgowy uznając je za właściwe (k. 3 – 4 uzasadnienia SO). Stąd też zainteresowane strony należy odesłać do lektury uzasadnienia Sądu Okręgowego, który w sposób wnikliwy odniósł się do stawianego w tym przedmiocie zarzutu apelacyjnego.

W kategoriach nieporozumienia traktować należy zarzut obrazy art. 366 § 1 k.p.k., bowiem przepis ten określa sposób procedowania przewodniczącego składu orzekającego sądu pierwszej instancji, stąd skarga kasacyjna nie jest miejscem na podnoszenie zarzutu uchybienia temu przepisowi (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2015 r., III K 4/15, KZS 2015, nr 6, poz. 29). Za niezrozumiałe uznać należy także odwoływanie się w kasacji do treści art. 452 § 2 k.p.k. Skoro z wywodów wynika, że uchybienie Sądu odwoławczego sprowadzać się miało do zaniechania dopuszczenia dowodu z zeznań świadka z urzędu, podstawą zarzutu winien więc być art. 167 k.p.k., jednak w kasacji nie został on

wskazany, zresztą oczekiwane przez skarżącego postąpienie Sądu odwoławczego byłoby nieracjonalne, w sytuacji, w której uznano za trafne oddalenie wniosku dowodowego w fazie postępowania przez Sądem pierwszej instancji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy, orzekł jak na wstępie.

I.n